

Camelia Popa

Regina nebunilor

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Andrei Gamarț
Foto copertă: Shutterstock / © Mayer George

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Niță
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, CAMELIA

Regina nebunilor / Camelia Popa. - București: Editura Trei, 2019
ISBN: 978-606-40-0674-5

821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0674-5

Carla Samson

— Hei, iubire! Mai poți trăi fără mine?

Mă întreb pentru o clipă cine-i porno-vocea graseiată care mă agață din somn, în mohorâta dimineață de joi a sfârșitului de octombrie. Mă uit la număr și fac asocierea între el, voce și femeie. E Carla, o colegă de facultate de-a soției mele. N-am mai văzut-o de vreo două decenii, dar știu că a ajuns o psihiatră celebră. Cu câteva zile în urmă, soția mea, Beatrice, chirurg oftalmolog, a sunat-o de pe telefonul meu ca s-o invite la un congres medical. Mi-a folosit telefonul fiindcă al ei era descărcat. Îi mormăi un răspuns:

— Da, încă mai trăiesc, Carla!

Îmi înăbuș un căscat plictisit, gândindu-mă că aș fi avut încă o oră bună de somn dacă n-ar fi sunat telefonul. Sunt gripat, acasă.

— Iubire, tu chiar mă mai ții minte! strigă bucurată. Acum mă cheamă Carla Samson, m-am măritat cu Lorenzo Samson.

— Oh, desigur! îi răspund trezit de-a binelea de un frison plăcut la amintirea poveștilor picante cu domnișoara Carla, din vremea studenției.

— Iubire...

— Ce-i?

— Soția ta e acasă?

— Nu-i! A plecat la spital, are o operație. Dar Lorenzo e acasă? Încerc să fac o glumă.

— Acest telefon nu este o glumă, domnule Alfred Wagner!

Râd înfundat, în timp ce ea continuă să vorbească.

— Știi cât sufăr, iubire?

— Nu știi! Te pot ajuta cu ceva, Carla? M-ai sunat în calitate de prietenă veche sau în calitate de medic psihiatru care apelează un comisar de poliție? Ai vreo problemă cu legea? Ai făcut ceva rău? Sau domnul Samson o fi făcut ceva rău?!

— Iubire, nu mă ironiza! N-am făcut niciun rău. Am făcut numai bine! Singura mea problemă și totodată motivul pentru care te-am sunat e că sunt cumplit de nefericită. Mi-e rău aproape fizic de atâta nefericire. De-asta ți-am salvat numărul de telefon în agendă, fiindcă mi-e rău și am mare nevoie de tine, nu pentru că ești tu mare comisar de poliție.

Nu înțeleg ce legătură am cu suferința ei și cum i-aș putea-o alunga, dar amintindu-mi de valurile agitate ale tinereții Carlei sunt gata s-o ascult.

— Iubire, viața mea e un coșmar. M-am măritat cu Lorenzo, un sclerozat. I-am dăruit cinci copii, iar el nu-și poate ține promisiunile pe care mi le-a făcut înainte de a-l lua de bărbat, sunt disperată. Mai mult, mă terorizează și o nebună, șefa mea. O psihopată, ex-secretar de stat în Ministerul Sănătății, care mi-a fost profesoară. Ea conduce Spitalul de Psihiatrie nr. 14, în care lucrez. Își bate joc de mine odios, îmi cere

rapoarte peste rapoarte, deși am ajuns și eu, între timp, profesoară la Medicină, deci sunt la fel ca ea! Pe de altă parte, simt că acasă totul se prăbușește, lui Lorenzo nu i se mai scoală și nimeni nu mă apără...

Cred că femeia și-a greșit destinatarul confesiunilor. Sunt uimit că, după două decenii, îmi aruncă atâtea amănunte intime despre ea. Mă gândesc că o fi Carla Samson mare psihiatră, dar are ea însăși nevoie de un psihiatru bun. Or eu nu sunt psihiatru, ci polițist judiciar. Comisar al Serviciului de Investigații Criminale din Poliția Capitalei.

— Cu ce te pot ajuta, Carla? Doamnă doctor, cu ce vă pot ajuta?

Răsuflă greu în telefon, parcă găfâie... Sau bea apă?! Aștept să se termine gălgâiala. În cele din urmă îmi răspunde, cu vocea ei ușor răgușită:

— Doamnă doctor, îmi spui doamnă doctor... Te îndepărtezi deci, fugi. Dar nu trebuie să fugi... Vreau doar să mă țină cineva în brațe și să-mi spună ceva frumos, iar tu te retragi, așa cum fac toți de la o vreme, fug de mine ca de o ciumată. Te implor, Alfred, spune-mi ceva frumos...

— Vorbim mai încolo, Carla, trebuie să închid! mă precipit, ușor speriat de ea.

Înterup convorbirea, apoi mă surprind strâmbându-mă ca un nebun în oglinda din baie. Carla asta a fost dintotdeauna mai excentrică, dar în același timp foarte ofertantă sexual. O să țin minte toată viața mea ziua în care am primit telefonul ei: 26 octombrie 2017.

Spitalul nr. 14

Spitalul de Psihiatrie nr. 14 funcționează pe un câmp dezgolit de lângă București. Vizavi de el se află o cofetărie mare, de unde bolnavii cumpără prăjituri. Cei care merg la cofetărie, cu aprobarea medicilor, au la mâini brățări roz. Pentru a primi brățara roz, bolnavul trebuie să nu fie confuz, dezorientat sau agresiv.

Dr. Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad, îndrumătorul practicii studenților mediciniști, conduce prin curtea spitalului un grup de tineri în halate albe. Le prezintă pavilioanele, după care intră cu ei într-un amfiteatru.

— Faceți-vă comozi! După aceea, vă răspund la întrebări.

Se foiesc, își ocupă locurile. Prima întrebare a unui student:

— Domnule doctor, acest spital e un mamut, cu o suprafață de aeroport internațional. Câți pacienți poate găzdui?

— E mare, dar nu cel mai mare din România, există spitale pe hectare întregi. La noi pot fi internați 2 000 de bolnavi, paturile sunt distribuite egal între pavilioane.

— Au fost ocupate vreodată paturile astea? Mi se par multe, spitalele în care am fost aveau mai puține, revine studentul.

— Funcționăm sub capacitate. E, într-adevăr, un spital supradimensionat, construit de Ceaușescu pentru a-i liniști pe anticomuniști. Când erau disidenții aici, ni se ocupau paturile. Acum însă, abia umplem 800. E concurență între șefii de pavilioane, au indicatori de internări.

— De unde știți ce făcea dictatorul nostru? După nume, nu sunteți român... Și apoi, aveți doar cu 5–6 ani mai mult decât noi, care n-am trăit sub Ceaușescu. Ori sunteți noul Arafat¹? Îl întreabă ironic o studentă.

— Am citit mult, domnișoară, despre anatemele psihiatriei românești, despre dunga roșie din buletine, despre stigmatizarea bolnavilor mintali care, din păcate, continuă. Chiar colegii mei — și viitorii colegi ai celor care veți deveni psihiatri — se jignesc folosind apelative care țin de bolile mintale, cum ar fi *bă*, *maniacule* sau *fă*, *psihotico*. Să fiți altfel! Să nu vă jigniți, să nu faceți abuzuri și să vă iubiți pacienții, punându-vă în locul lor. Nu sunt clona dr. Arafat, deși ne-am născut amândoi în Siria. Mă cheamă Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad! Dar dr. Arafat mi-a dovedit că se poate, m-am gândit la el când mi-a fost greu. Însă greul a trecut. Profesorul Andersson, al cărui asistent sunt, și cadrele medii m-au susținut.

— La ce v-a ajutat susținerea asistentelor și a brancardierilor?! e curioasă altă tânără.

¹ Raed Arafat, medic român de origine palestiniană, născut în Siria, este părintele Serviciului Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD). A fost decorat de președinții României.

— A fost o susținere omenească. Dacă la început credeau că sunt terorist, că mănânc femei sau că am patru neveste, după un timp nu s-au mai temut. M-am purtat frumos, nu i-am jignit. Cristina, unica mea soție, e din Pașcani, medic dermatolog. N-am mâncat-o în patru ani! Nu sunt terorist, ci urăsc fundamentalismul. Sora mea, Zuleika, s-a sinucis după ce a fost violată de niște demenți. Văzându-mă cum sunt, oamenii s-au apropiat de mine. Mă alintă, îmi zic Naseruț, îmi dau sarmale și plăcinte.

— Sarmalele conțin porc, doctore, și sunteți musulman! intervine studenta ironică.

— Sunt un musulman moderat, domnișoară. Mănânc sarmale cu porc. Alte întrebări?

Studentii râd. Mulți se gândesc să plece după absolvire în vestul Europei, așa cum au făcut 30 000 de medici în ultimii 15 ani. În psihiatrie e greu să reușești, trebuie să cunoști la nivel de subtilitate limba noii țări, fiindcă psihicul, cu stările lui, erupe prin cuvinte. Un tânăr roșcat din stânga amfiteatrului întrerupe chicotitul:

— Doctore, fiți onest: folosiți mijloace de tortură aici? Cămăși de forță, șocuri electrice, medicamente experimentale?

— Vă arăt imediat atelierul de croitorie, unde se fac cămășile. Folosim, pe lângă cămăși, și medicamente, sunt sute de studii experimentale în spital. România n-are o etică a cercetării pe subiecți umani. În timp ce vestul Europei a interzis studiile pe pacienții psihiatrici, aici încă se mai poate. Altă întrebare, vă rog!

— Șocurile electrice, spuneți-ne de ele, suntem curioși...

— Șocurile nu se folosesc doar la noi sau la africani, ci peste tot în lume. Și americanii, elvețienii sau chinezii apelează la ele.

Se aud râsete. Liderul unui grup de studenți are gura până la urechi.

— Spuneți-mi de ce râdeți, colega? Spuneți cu voce tare, să auzim și noi...

— În SUA chiar sunt omorâți nebunii prin șocuri electrice. Bine că la noi pedeapsa cu moartea a dispărut. Oricum, dr. Nasser, americanii omorâți prin electroșocuri sunt niște demenți, nu?! Parcă din SUA ne vine și noso-grafia² psihiatrică...

— Domnule student, aici nu există riscul de a fi omorâți pacienții, curentul are intensitate mică. Apoi, nu tuturor li se fac șocuri, ci doar celor foarte agitați sau celor cu rezistență la medicamente. Șocurile șterg amintirile rele ale depresivilor, au puține efecte secundare și costuri mici, am citit recent și în *Nature*. Vi le recomand, extrag repede pacienții din gândurile sinucigăse și le reduc agresivitatea.

— Totuși, există medicamente care pot fi folosite..., se aud câteva voci.

— Medicamentele care se adresează creierului sunt de zece ori mai multe decât cele care se adresează tuturor celorlalte organe ale corpului. Creierul e o mare necunoscută, substanțele acționează asupra lui prin încercare și eroare. De aceea există atâtea medicamente și se fac atâtea studii clinice — nu știm cum funcționează creierul. Ca să înțelegeți: psihicul omului, ca funcție a creierului, nu-i un organ pe care-l putem opera. Degeaba au operat unii creierul, amintiți-vă de celebrele lobotomii, n-au reușit să repare și psihicul. Iar despre șocuri v-am zis: când n-avem ceva să liniștească psihicul, recurgem la șocuri. Vă rog, încă două întrebări!

² Descriere științifică a bolilor.

— Ce boli au pacienții internați? Este adevărat că diavolul ne trimite bolile psihice? Întrebă o studentă grecoaică.

— Dostoievski spunea „dacă vrei să cunoști o țară, cunoaște-i pușcăriile“. Vă spun altceva: dacă vrei să cunoști țara, cunoaște-i spitalele de nebuni. Noi internăm pacienții pe care ni-i trimite societatea, cu visele lor nimicite, cu sărăcia lor. Depresivii și nevroticii sunt mai mulți decât schizofrenicii, la care boala are o componentă genetică importantă. Nu există boli ale diavolului, deși preoții ne trimit pacienți îndrăciți, pe care nu-i pot vindeca prin exorcizare.

Sala râde. Exorcizarea e frecventă în România, iar mulți din cei internați la psihiatrie au deliruri religioase, se cred Dumnezei sau trimișii Tatălui pe pământ.

— Doctore, dacă ați conduce spitalul, ce ați face pentru el? e curios un ochelarișt.

— L-aș mări, după care l-aș transforma în unitate medico-socială. I-am ajutat astfel pe homleși, pe alcoolici și pe drogați, pe defavorizații sorții în general, care n-ar mai comite infracțiuni sau nu și-ar mai curma viața.

— Ceilalți pacienți unde se vor trata, dacă aici vor fi primiți doar marginalii social?

— Oamenii cu bani nu vin la noi decât aduși cu forța, ei fac psihoterapie și primesc rețete în privat... Sigur că aș păstra un pavilion—două și pentru astfel de urgențe. Și aș mai face un lucru: le-aș da posibilitatea medicilor să aleagă — ori să rămână angajați la noi, ori să funcționeze la privat. Să mergem acum la atelierul de croitorie!

Nic Pascarelli

Profesorul Nic Pascarelli e un ins trecut de jumătatea vieții. Puțin adus de spate, ușor crăcănat. Are nasul lung, iar ochii îi seamănă cu două coropișnițe prinse în spatele ochelarilor de hipermetrop cu multe dioptrii.

A avut de copil probleme cu vederea. Mușchi slabi, uitătură crucișă. Oftalmologul a asigurat-o pe mama lui că băiatului îi va trece cu vârsta, dar nu i-a trecut. Își amintește cu neplăcere că la școală era ținta batjocurii elevilor. Îl strigau „aragaz cu patru ochi“, îi răsturnau conținutul ghiozdanului în coșul de gunoi, îi lipeau guma de mestecat în părul creț sau între foile caietelor de teme. Nu era singurul în suferință din acea școală de oligofreni. Mai avea în clasă o fetiță, Jeni, tot ochelaristă, cu bube pe față. Diavolii îi făceau și ei zile amare. Nic își accepta ploaia de pumni cu resemnare, își ștergea scuipații de pe obraji, își aduna caietele aruncate și înghițea muștrările profesorilor pentru temele nefăcute — în pauze, diavolii i le rupeau.

Din cauza umilințelor, în sufletul lui a înflorit un trandafir de ură, cu spini lungi și ascuțiți. Această ură i-a marcat devenirea, a hotărât de mic ce va face în viață:

„Voi fi profesor și diavolii vor ajunge la mâna mea. Îi voi lovi doborâtor!“. Ai lui nu i-au bănuț durerea. În familia Pascarelli, cu un tată preot și o mamă casnică, era liniște și pace. Nu existau voci ridicate, mirosea a mâncare cu pătrunjel și a rufe spălate. Mama lui era de o inteligență sclipitoare, făceau împreună algebră distractivă și rezolvau probleme de geometrie. Devenind profesor, Nic și-a atins scopul vieții.

Acum are 50 de ani și predă matematica la un liceu bun din București. Duce o viață cuminte, așezată. Colegii de cancelarie se amuză văzându-i conformismul, rigiditatea și maniile. Cu zulufii lui suri, cu începutul timid de chelie, cu mustăcioara de adolescent și cu picioarele subțiri, provoacă mereu zâmbete. Profesoarele obișnuiesc să-l adulmece. Colegul în costum cafeniu le miroase a săpun de rufe, a levănțică și a naftalină. Poartă un ceas agățat la brâu cu lanț de argint și are mâini fine, ca de femeie, cu degete lungi și unghii îngrijite.

„Parcă e din alte timpuri, dragă! Seamănă cu tata-mare, deși e doar cu câțiva ani mai mare ca noi!“, a exclamat Linda Alboni, o profesoară de engleză cu gropițe în obraji. El a auzit-o și a catalogat-o în gând: curvă idioată.

Cetățeanul Pascarelli, foarte corect și profund moral, are toate taxele plătite la zi și cotizează la două societăți mortuare, ca să aibă cine să se ocupe de trecerea lui în neființă, când va veni momentul să treacă. La școală e sever. Dacă un elev scrie în teză de 3,45 puncte, 3,45 puncte primește, în ciuda țipetelor părinților, ale dirigintelui sau ale directoarei impuse politic la conducerea liceului.

N-a avut mereu post în acest liceu bun. Înainte, a fost la un liceu slab, cu elevi-problemă. Copiii aceia erau

pe gustul lui: niște diavoli, cu siguranță fii sau nepoți ai diavolilor bătrâni care-l terorizaseră pe el. Pui de infractori crescuți în incubatoarele sociale, pe banii contribuabililor, fără ca nimeni să-i trimită unde le era locul, adică în pușcării. I-a zdrobit din prima zi la catedră, au rămas corigenți și repetenți, au picat examene. Au ajuns într-un final pe străzi, organizați în grupuri infracționale care sprijină zidurile blocurilor. Previziunile lui în ceea ce-i privea s-au adeverit. Ceea ce era de demonstrat fusese demonstrat. Q.E.D., ca-n matematică!

„Acești derbedei sunt o scursură socială! Locul lor este la reeducare!“, susținea Nic Pascarelli când era chemat de inspectorii școlari pentru a-i cere să devină mai îngăduitor. N-a ținut cont de criticile lor, ci i-a nimicit voluptuos pe puii de infractori. Și-au luat-o pe rând toate curvele cu belciuge în nas și toți golanii cu turul pantalonilor până la genunchi. I-a pus cu boturile pe labe, pe merit și pe neștiința lor. Inspectorii preocupați de grija secăturilor puteau să-l pupe undeva! Le era oricum indispensabil, toate manualele și culegerile de matematică purtau semnătura aurie Nic Pascarelli pe copertile lor roșii.

I-a părut rău când a fost transferat la liceul bun, ca urmare a recunoașterii prestigiului său, de autor al cărților școlare. În fostul liceu îi era mai bine, simțea că face profilaxie socială, îi împiedica pe derbedei să ajungă mai târziu în posturi-cheie și chiar să conducă România. Crede că a fost promovat nu datorită cărților, ci din cauza plângerilor făcute de părinții derbedeilor. Parcă-i vedea pe conțopiștii de la inspectorat cum se gândeau să scape de el: „Pascarelli dovedește o intransigență ieșită din comun, uitați câți părinți vin peste noi! Dacă-l ducem pe

nebulan la un liceu tare, cu copii buni, am rezolvat problema! Avem și motivul oficial pentru promovare: face manualele și culegerile, e cadru didactic emerit!". De dat afară, nu-l puteau da. Nu făcea numai culegerile, ci îi pregătea și pe olimpicii internaționali.

„Pe naiba au rezolvat problema mea!", râde de ei, în sinea lui. Și noul liceu e plin de derbedei care au în cap nu neuroni, ci semințe de dovleac.

Văzută din afară, viața lui pare a fi nu doar cuminte și așezată, ci și extrem de monotună, animată doar de micile războaie cu elevii. Seamănă cu un robot didactic de mare precizie, care târăște după el o servietă pântecoasă. Toate au un loc bine stabilit în servietă, pixurile roșii lângă pixurile verzi, cariocile lângă creioanele ascuțite impecabil. Fișele de evaluare sunt ordonate atent, pe clase. Când surprind conținutul servietei lui, profesoarele chicotesc isterice.

Soția lui Nic, Federica, e o femeie grasă, diformă chiar, cu picioare scurte. Tot profesoară de matematică, dar la o școală pentru copii cu dizabilități. Au fost colegi de facultate. A sărit pe el în ultimul an de studii, disperată că pleacă toți în orașele lor după absolvire și că rămâne nemăritată. Într-o seară, și-a luat inima-n dinți și l-a sărutat pe ochelaristul cu părul creț, iar după câteva ore de pupături s-a și culcat cu el, să nu i-l fure alta. Pentru ea, Nic cel cuminte a fost până de curând o alegere bună. La rândul lui, el n-a avut timp de fete în studenție, fiind preocupat să învețe mult și temeinic. După ce Federica i s-a oferit, a cerut-o de soție. I s-a părut o ființă inimoasă, mai urâțică decât alte fete, dar la locul ei.

A rămas gravidă într-una din primele lor nopți de amor, dacă amor se poate numi modul în care se

zvârcoleau ei câteva minute sub plapumă, cu lumina stinsă. Astfel a apărut copilul Fabio. La maternitate, Nic a fost impresionat când și-a văzut băiatul îmbrăcat în hăinuțe de culoarea portocalei. Era primul moment din viața lui în care simțea dragoste pură, gingașa creatură îi semăna. Încă de atunci, cu sufletul bubuind de mândrie, i-a prezis copilașului un viitor mare.

Însă Fabio, născut la șapte luni, a fost extrem de firav. La șase ani s-a îmbolnăvit de poliomielită și a rămas cu picioarele ca niște bețe. Pentru boala lui, Nic o acuza pe Federica. La câte reviste de îngrijire a copiilor — de o imbecilitate aproape divină — citea, ar fi putut fi mai atentă la semnele acestei boli necruțătoare. Bineînțeles că articolele despre problemele de sănătate ale copiilor, precum poliomielita și pojarul, lipseau din revistele ei, ca și calendarul vaccinărilor. Dacă nenorocitul de calendar ar fi fost publicat, ar fi aflat că băiatul trebuie vaccinat.

Când s-a născut Fabio, după Revoluție, sistemul sanitar trecea prin mari frământări. Toți medicii pediatri, care înainte vizitau copiii la domiciliu și asigurau evidența vaccinărilor, au fost transformați în medici de familie. În noua lor calitate, aveau în tratament oameni de toate vârstele, nu mai stăteau să bibilească doar sugari, ca în comunism. Degeaba i-a făcut Nic plângere penală medicului de familie. Nu s-a întâmplat nimic. O procurare a încercat chiar să-l convingă că „e bine să ai azi un copil handicapat, primești ajutoare“.

„Fabio, Fabio, barză ce ești!“, îl strigau diavolii la școală, aruncând în el cu bulgări de zăpadă. Băiatul se dezechilibra pe picioarele subțiri și cădea. Atunci, ei se repezeau asupra-i, lovindu-l cu ghiozdanele. În astfel de momente, Nic înnebunea. I-a prins în acțiune: opt

golani îl zdrobeau cu picioarele. „Nu și pe el, nemernicilor! Nu și pe el!”, a urlat și s-a năpustit asupra lor. Pe câțiva dintre agresori i-a tras atât de tare de urechi încât era cât pe ce să li le rupă. A făcut-o însă imprudent, la lumina zilei și cu mulți ochi în jur. După incident, a dat explicații atât directoarei școlii, cât și părinților monștrilor. Culmea, tot el a picat de vinovat. „Sunteți un adult responsabil și pe deasupra profesor, domnule Pascarelli! Cum ați putut face așa ceva?! Aveau urechiușele și năsurile pline de sânge! Ce scandal, ce scandal...”, îl certase cotoroanța de directoare a școlii lui Fabio. Copilul lui handicapat a fost și el învinovățit. „Așa îi trebuie! De ce nu și-a pârât agresorii, suportând stoic umilința?”.

În ciuda marelui scandal, băiatul a fost bătut în continuare. Dar Nic și-a schimbat strategia. A lucrat curat, pe întuneric și fără martori. I-a așteptat pe diavoli în locuri dosnice, după ore, deghizat în boschetar și i-a trecut prin pumnul lui. I-a căpăcit pe rând, de i-a luat dracu'. Cei mai mulți și-au luat pedeapsa într-un gang. În câteva zile i-a terminat. Se temea să nu-i omoare, într-atât de mult îi ura pe acești derbedei, proveniți din familiile unor dezaxați. Diavolul cel mare, care îi înfricoșa copilul, s-a căcat pe el de frică. „Dacă mai dai vreodată în Fabio, o să mori! Sunt îngerul lui păzitor!”, a tunat Nic. După ce a apărut în clasă fără un dinte, nimeni nu s-a mai atins de Fabio. S-a dus vestea că barza are un înger păzitor bătaș, care-i termină pe toți.

Ca elev, copilul Pascarelli s-a dovedit genial la științe exacte. În ciuda handicapului, era plin de viață, diferit de îngânduratul și ascunsul care fusese Nic. A absolvit Automatica și e inginer la o firmă de comerț maritim din

nordul Germaniei. S-a stabilit acolo și s-a căsătorit cu o colegă de-a lui, Min-Jung, o nord-coreancă.

Nic Pascarelli și-a dorit să ajungă la psihiatra Carla Samson din cauza unui accident de mașină pe care l-a suferit și în urma căruia a dobândit o fobie puternică de vehicule. Acum doi ani, își conducea liniștit mașina pe șoseaua Pipera, în nordul Bucureștiului. Într-un sens giratoriu, a fost lovit frontal de un șofer-kamikaze. Practic, dementul a intrat cu peste 100 de kilometri la oră pe contrasens și i-a apărut în față de niciunde. N-a avut cum să-l evite. Ciocnirea a fost atât de violentă, încât toți gură-cască s-au minunat că nu s-a lăsat cu mortăciuni.

În stare de șoc, n-a auzit nici sirenele ambulanțelor, nici flexurile de la descarcerare. A fost resuscitat, i-au pus corset la gât, l-au fixat de targă. S-a trezit la spital când a auzit vocea Federicăi. A dus mâna la ureche și a privit-o apoi plină de sânge lipicios. Și-a pierdut din nou cunoștința și s-a trezit peste trei săptămâni. În acest interval, i-au eliminat hematumul intracranian și l-au ținut în comă.

Federica i-a păstrat ziarele care au scris despre accident. Vinovatul a declarat că a făcut-o intenționat, după ce soția lui l-a anunțat că divorțează; erau împreună în mașină. A circulat sute de metri pe contrasens până să ajungă în giratoriu. Soția lui le-a confirmat ziaristilor că divorțează, dar i-a atenționat că nebunul va fi din nou în stradă și va face carnagiu.

După externare, Federica a încasat asigurarea pentru mașina distrusă, a mai pus bani și i-a luat o mașină nouă, identică cu cea veche. Când i-a văzut fundița albastră de pe capotă, Nic s-a sufocat. Nu mai voia mașină! Fabio,